

Sygn. akt I Ca 26/15

WYROK

WIMIENIURZECZYPOSPOLITEJPOLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Iwona Podwójniak

Sędziowie: SSO Joanna Składowska

SSR Magdalena Kościarz (delegowana)

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2015 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) P., P. (...) spółka jawna w M.

przeciwko (...) SA w W.

o odszkodowanie

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku z dnia 16 października 2014 roku sygn. akt I C 1088/13

I. zmienia zaskarżony wyrok na następujący:

1. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda (...). P., P (...) spółka jawna w M. kwotę 5 963,97 (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt trzy 97/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 27 lipca 2013 roku do dnia zapłaty,

2. umarza postępowanie w zakresie roszczenia ponad kwotę 7 335,68 zł,

3. oddala powództwo w pozostałej części,

4. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda (...). P., P. (...) spółka jawna w M. kwotę 957,00 (dziewięćset pięćdziesiąt siedem) złotych z tytułu kosztów procesu,

I. oddala apelację w pozostałej części;

II. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda (...). P., P. (...) spółka jawna w M. kwotę 171,00 (sto siedemdziesiąt jeden) złotych z tytułu kosztów za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt I Ca 26/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 października 2014 roku w sprawie o sygn. akt

I C 1088/13 Sąd Rejonowy w Łasku zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...). P., P. P.

i (...) Spółka Jawna w M. kwotę 7 335,68 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 27 lipca 2013 do dnia zapłaty. W pozostałym zaś zakresie postępowanie umorzył. Zasadził nadto od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 602 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 1 217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Wydanie powyższego postanowienia poprzedziły następujące ustalenia faktyczne oraz prawne.

Samochód T. (...) nr rej. (...) rok produkcji 2012 jest własnością (...) Sp. z o.o. w W.. (...) Sp. z o.o. w W. oddało przedmiotowy samochód w leasing powodowi (...). P., P. (...) Spółka Jawna w M.. W związku ze szkodą będącą przedmiotem niniejszej sprawy (...) Sp. z o.o. w W. dokonało cesji praw z tytułu ubezpieczenia na powoda.

W dniu 22 maja 2013 roku około godziny 17,00 wspólnik powodowej spółki (...) jechał przedmiotowym samochodem z miejscowości M. w kierunku miejscowości R.. Jechał z prędkością około 50 km/h. Podczas wymijania z samochodem ciężarowym przedmiotowy samochód wjechał prawym tylnym kołem w wyrwę w asfalcie. Na skutek wjechania w wyrwę uszkodzeniu uległa prawa tylna opona, pękła na całym obwodzie obręcz prawego tylnego koła i uszkodzeniu uległa osłona linki hamulca ręcznego. Poszkodowany wezwał na miejsce patrol Policji. W miejscu, gdzie doszło do uszkodzenia przedmiotowego samochodu, był obszar niezabudowany, nie było znaków ograniczających prędkość ani ostrzegających o robotach drogowych i nierównościach nawierzchni drogi.

W miejscu, gdzie doszło do uszkodzenia przedmiotowego samochodu, droga znajdowała się na placu budowy drogi ekspresowej (...). Za utrzymanie przedmiotowej drogi odpowiedzialna była firma (...), która posiadała ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej zawarte z pozwanym (...) S.A. w W.. Kierujący w chwili zdarzenia jechał z prędkością bezpieczną. Uszkodzenia tarczy koła tylnego prawego i opony tego koła są typowe, jakie powstają po wjechaniu w nierówność na jezdni. Koszt naprawy tych uszkodzeń w autoryzowanym serwisie wyniósłby netto 2 747,89 zł, a brutto 3 379,90 zł. Uszkodzenie osłonki linki hamulca ręcznego w przedmiotowym zdarzeniu jest prawdopodobne. Koszt naprawy wszystkich uszkodzeń (opony, koła i linki hamulca) w autoryzowanym serwisie wyniósłby netto 5 963,97 zł, a brutto 7 335,68 zł.

W lipcu 2012 roku (...) S.A. w S. zlikwidowało w ramach ubezpieczenia AC szkodę w przedmiotowym samochodzie polegającą na uszkodzeniu karoserii przez grad.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 20 punkt 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych do obowiązków zarządcy drogi należy utrzymanie nawierzchni drogi. Zarządca drogi nie wywiązał się z tego obowiązku. Na podstawie art. 415 k.c. zarządca drogi obowiązany jest do naprawienia szkody w pojeździe powoda. Kierujący przedmiotowym samochodem jechał z prędkością bezpieczną. Nawierzchnia drogi nie była należyście utrzymana, a uszkodzenia nawierzchni nie były należyście oznakowane. Zarządca drogi ponosi zatem winę za to, że w pojeździe powoda powstała szkoda.

Pozwany jest zatem zobowiązany do odszkodowania wobec powoda na podstawie art. 822 § 1 k.c.

Z powyższych względów Sąd Rejonowy zasadził od pozwanego na rzecz powoda kwotę brutto potrzebną do naprawienia przedmiotowego samochodu w pełnym zakresie. Kwotę odszkodowania – na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. – zasądzone z odsetkami ustawowymi od dnia 27 lipca 2013 roku – zgodnie z żądaniem pozwu – czyli od dnia, który nastąpił 30 dni od zgłoszenia szkody.

Na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. Sąd pierwszej instancji umorzył postępowanie w zakresie, w którym powód cofnął powództwo.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy rozstrzygnął po myśli art. 100 zdanie 2 k.p.c.

Powyższe rozstrzygnięcie w części uwzględniającej powództwo ponad kwotę 2 747,89 zł zaskarżyła strona pozwana, zarzucając mu sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału przez bezpodstawne przyjęcie, że ubezpieczony zarządca drogi ponosi odpowiedzialność także za uszkodzenie osłonki linki hamulca, a także przyjęcie, że powodowi przysługuje odszkodowanie w kwocie brutto (z podatkiem VAT). Pozwany zaskarżył

również postanowienie sądu z dnia 3 listopada 2014 roku podjęte już po wydaniu wyroku, a obciążające pozwanego obowiązkiem zwrotu całości kosztów opinii biegłego w kwocie 2 939,60 zł.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie należności zasądzonej w pkt 1. wyroku do kwoty 2 747,89 zł i zmianę rozstrzygnięcia o kosztach procesu (pkt 3 wyroku), stosownie do wyniku sprawy, a także

o zmianę pktu 2. postanowienia z dnia 3 listopada 2014 roku w przedmiocie wynagrodzenia biegłego.

Sąd Okręgowy zważył.

Apelacja podlega uwzględnieniu w części.

W zasadniczych dla rozstrzygnięcia kwestiach Sąd Okręgowy uznaje, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji oraz ich ocena z punktu widzenia prawa materialnego są prawidłowe.

Nie jest trafny zarzut sprzeczności ustaleń faktycznych z zebraniem materiałem dowodowym sprawy poprzez przyjęcie, że na skutek wjechania samochodem w nierówność na jezdni uszkodzeniu uległa oprócz prawej tylnej opony i obręczy prawego tylnego koła także osłonka linki hamulca ręcznego. W tym zakresie w całej rozciągłości należy powtórzyć za Sądem Rejonowym, że stanowisko strony powodowej o rozmiarze uszkodzeń pojazdu znajduje wystarczające potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, tj. w opinii biegłego rzeczoznawcy K. B. oraz załączonej do niej dokumentacji fotograficznej pojazdu. Biegły wskazał, że uszkodzenie linki hamulca ręcznego jako następstwo przedmiotowego zdarzenia jest prawdopodobne. Nie można zatem odmówić racji także zgłoszonemu w tym zakresie roszczeniu tylko i wyłącznie na podstawie przekonania strony pozwanej, że typowymi uszkodzeniami dla wjechania samochodu w nierówność na jezdni są uszkodzenia tarczy koła i opony. Zgodnie z opinią uzupełniającą biegłego charakter uszkodzenia linki hamulca i jego usytuowanie względem pojazdu wykluczają wersję wynikającą z „Uwag” pozwanego. Natomiast prawdopodobnym jest, że po uszkodzeniu tarczy koła zamontowanej na prawej tylnej osi przedmiotowego samochodu, doszło do zaczepienia zamocowanym na wewnętrznej krawędzi ciężarkiem wyważającym o linkę hamulca ręcznego. Potwierdza to również kierunek rozerwania linki, który jest zgodny z kierunkiem obracania się koła przy jeździe do przodu.

Powyższe okoliczności wskazują na niezasadność zarzutu apelacji w zakresie w jakim pozwany kwestionuje swoją odpowiedzialność za uszkodzenie osłony linki hamulca ręcznego w pojeździe.

Biegły wskazał, że takie uszkodzenie jako następstwo przedmiotowego zdarzenia jest prawdopodobne. Dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter. Z uwagi na przedmiot tego dowodu – wiadomości specjalne – jego podważenie w istocie nie może sprowadzać się jedynie do zakwestionowania wiarygodności. Konieczne jest wykazanie, że biegły wyprowadzając pokreślone wnioski dopuścił się naruszenia zasad logicznego rozumowania, że przedstawił niespójne wywody. Pozwany nie sprostował temu. Nie przedstawił też skutecznie żadnych okoliczności, że bardziej prawdopodobna jest inna przyczyna uszkodzenia. W takiej sytuacji ograniczenie się do wskazania, że powyższe następstwo nie zostało wykazane w sposób pewny nie może odnieść skutku wyłączającego w tej części odpowiedzialność pozwanego.

Natomiast zasadny okazał się zarzut zasądzenia na rzecz powoda odszkodowania w zawyżonej wysokości, tj. z uwzględnieniem kwoty podatku VAT zawartej w kosztorysie naprawy pojazdu.

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem prezentowanym w orzecznictwie odszkodowanie za szkodę poniesioną przez podatnika podatku VAT, przysługujące mu z tytułu umowy ubezpieczenia, obejmuje kwotę podatku VAT w zakresie, w jakim poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego (uchwała 7 sędziów SN

z dnia 17 maja 2007 roku, III CZP 150/06, OSNC 2007/10/144; uchwała SN z dnia 16 października 1998 roku, III CZP 42/98, OSNC 1999/4/69, Biul. SN 1998/10/8, M. Prawn. 1998/12/8, Prok. i Pr – wkł. 1999/2/27, M. Pod. 1999/3/3, Głosa 1999/2/21, Pr. Gosp. 1999/4/1; uchwała SN z dnia 22 kwietnia 1997 roku, III CZP 14/87, OSNC 1997, z. 8., poz. 103). Bezspornym w sprawie niniejszej jest, że strona powodowa uszkodzony pojazd wykorzystuje

w prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. Skoro zatem samochód powodowej spółki służy do celów podlegających opodatkowaniu, to należy uznać, że także naprawa samochodu ma związek z wykonywaniem czynności opodatkowanych, co oznacza, że spełniony jest warunek, od którego uzależnione jest prawo do odliczenia podatku naliczonego. Nie ulega wątpliwości, że powodowa spółka jest płatnikiem podatku VAT.

W takiej sytuacji istnieją podstawy do przyjęcia, że poszkodowana mogła obniżyć podatek o kwotę podatku VAT naliczonego przy nabyciu towarów i usług w celu naprawienia szkody. Strona powodowa nie wykazała natomiast przeciwnego stanu rzeczy. W takiej sytuacji uprawnione jest wnioskowanie, że odszkodowanie za szkodę poniesioną przez stronę powodową jako podatnika podatku VAT, przysługujące jej z tytułu umowy ubezpieczenia, nie obejmuje podatku VAT, który strona powodowa mogła odliczyć. Ostatecznie więc należne stronie powodowej odszkodowanie zgodnie z kalkulacją naprawy przedmiotowego pojazdu wynosiło 5 963,97 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok jak w sentencji na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. oraz oddalił apelację w pozostałej części na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu za I i II instancję Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 4 i § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity – Dz. U. z 2013 roku, poz. 461) a także § 6 pkt 4 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity – Dz. U. z 2013 roku, poz. 490) Ostateczny wynik postępowania przed sądem pierwszej instancji wskazuje na to, że strona powodowa wygrała sprawę w 77% (5 963,97:7 699). Natomiast w postępowaniu apelacyjnym skarżący pozwany ostał się ze swoim roszczeniem w 30% (1 371,71: 4 588).

Przedmiotem niniejszego rozstrzygnięcia była jedynie apelacja. Zażalenie na postanowienie z dnia 3 listopada 2014 roku – zawarte w tym samym co apelacja piśmie – nie zostało jeszcze przedstawione do rozpoznania sądowi odwoławczemu. Dotyczy osobno podjętego rozstrzygnięcia przez sąd pierwszej instancji – nie obejmuje postanowienia o kosztach procesu zawartego w wyroku.